

II. felvonás

A Kétségbeesés
Armadája

4. fejezet

Nagasaka

Az Új Remény galaxis.

2436, április 11-e, 12:30 perc.

A Szuperkapu egyszer csak életre kelt a roncsok közt, kékes ragyogás tarkította az évszázadok óta elhagyatott elemeit. A tárcsázás végeztével megnyílt a féregjárat s az eseményhorizont több száz méteren át hasított bele az űrbe. Az ilyen járatok nem szoktak véletlenül megnyílni, rövidesen egy csillaghajó, a Daedalus bukkant elő a kékesen ragyogó felületből. A sokat látott hajó visszatért az Ember volt otthonába.

- Hölgyeim és uraim, íme Kirksville! Már ami megmaradt belőle... – mondta vegyes érzelmekkel Max. Kate és Sheppard csodálkozva nézett végig a roncsmezőn.

Mindenütt birodalmi és drák cirkálók maradványai heverték, némán, a maguk túlvilági valójában sodródtak az űrben. A roncsmező kiterjedése miatt a Daedalus kénytelen volt lassan, szinte már vánszorogva közlekedni, hogy elkerülhesse az esetleges ütközéseket – azért így is volt néhány majdnem. O'Neill tisztán látta az egyik pórul járt 304-est, az orr-része leszakadt, a törzsén pedig egy hatalmas, kiégett lyuk hevert. Az orra lassan, lefelé sodródott, egyre távolabb került a többi darabjától, egyre közelebb jutott a Daedalushoz. Majdnem neki is ütköztek.

- Ez közel volt – aggodalmaskodott nő, amint elsuhantak az elhagyatott, szenes roncsdarab alatt. Egy pillanatra elgondolkodtatta, mennyi az esélye annak, hogy ők még itt legyenek, amikor oly sok remek hajó pusztult el a háborúban. Ezt nem csak a Daedalusra, hanem az egész emberiségre is érteni lehet.

- Ha balra néznek, akkor a híres Blackyard javítóállomás darabjait láthatják, itt épült a legendás Korolev, és itt is foltozgatták a háború idején – folytatta az idegenvezetést az ügynök. – Ha jól emlékszem, az egyik munkatársam is itt járt... valamikor.

Tom kíváncsian nézett az emlegetett irányba. A javítóállomás hiába pusztult el, még mindig egyben maradt a fele. Jól lehetett látni a dokkokat, a számos sikló és cirkáló helyét, amelyek valaha is helyet kaptak az akkori Flottában. Régen, a maga idejében, egy ilyen állomás gyakorlatilag bármit össze tudott foltozni.

- A Korolev. Kíváncsi vagyok, hogy mi történhetett vele – dörmögte Sheppard.

- Mint mindenki – tette hozzá Max. *Egyszer majd megtudjuk, ha eljött az ideje* – visszhangzott a férfi gondolatai közt. Időközben az egymáshoz kitartóan ragaszkodó páros újra és újra végignézett a roncsokon. Oly sok halál és pusztítás volt egyetlen helyre sűrítve. Az egyik végső csata, az utolsó mentsvár a Föld előtt, bizony, akkor még senki sem gondolta volna, hogy ez lesz a vége. Zsukov, Zack, Clayton s Kortis már nem más, mint a régmúlt egy sokat emlegetett emléke. S mégis, a mai emberek közül sokan elszörnyednek azon, hogy mi minden történt az ősi konfliktusban.

Kate már most eleget látott. Bármerre is nézett, bármit is akart látni, csak halál és szenvedés érte a szép szeméit. Hol egy drák csatahajó roncsát, hol egy WS-307, más éven, Reveager roncsát látta, amelyet csak rombolóként emlegettek abban az időben. Nehézcirkálók is heverték a roncsok közt, a BC-308, Titan osztály egyik végső nyugvóhelye. Sőt még egy csatahajót is meglátott, egy akkori kolosszust. Bizony, manapság már csak keveset lehet látni a BC-312-es, Starfury osztály képviselőiből.

- Egyébként, ezeket már miért nem használják? – kérdezte a nő.

- Mert nem éri meg? – kérdezte vissza Max.
- A 304-esek is használják még. A nagyobb testvéreiket miért nem?
- Azokra ott a Nexus, a WS-312-es mindent tud, amit azok a hajók tudnak, csak egy kategóriában, a kis hajókéban nem veheti fel a kesztyűt, mert pont egy nagy hajóról van szó. A BC-304-es kicsi gyors, a WS-312-es meg mindent elsöpör, ami az útjába került. Ennek a fényében, az összes többit kivonták a forgalomból, igaz, most már a BC-336-os Devastator osztály viszi a pálmát. Azok a legnagyobbak.
- És mi van az apám hajójával? – érdeklődött a nő.
- Az egy WS-324-es, csak egy kicsit tömzsibb a megszokottnál. Saját hajóosztályt kapott, de csak egy készült belőle, ezért inkább a devastatorokat szokták emlegetni.
- Neked olyan Angol kiejtésed van, hogy az nem igaz... – csapott a homlokára Tom. Már nem csak az tűnt fel neki, hogy Max minden idegen szót úgy olvas, ahogy le van írva, de egyenesen zavarja is. Igaz, most az Angol a hivatalos nyelv és mind Angolul beszélnek, szóval, nem is nagyon érti, hogy jutott el ehhez a gondolatmenethez...
- He? – ráncolta a homlokát Max. – Most nem Angolul beszélünk?
- Felejtsd el, én se értem – legyintett egyet a férfi.
- Héj, mintha az a hajó megmozdult volna – mutatott az egyik 304-esre Kate. Itt nem az a furcsa, hogy mozogni látta... inkább az, hogy az a hajó már nem is volt ott.
- Kalózkod – bökte ki Max. – Kívülállóknak is hívjuk őket.
- Sosem hallottam róluk, pedig én vagyok az admirális lánya – elmélkedett Kate.
- Az semmi, én meg az admirális lányát szoktam az ágyamba édesgeti, azt még én sem tudok róluk... ja, ezt hangosan mondtam? – tekintett körbe Sheppard.
- A többiek úgy tettek, mintha semmit sem hallottak volna.

- Az ő eredetük még a Távozásban gyökerezik, tudjátok, amikor a Drák Háború végén fogtuk a földet és hazamentünk. Sok alacsonynépességű kolónia maradt hátra, önmagukban nem voltak valami jelentősek, de együttesen csak kivettek néhány millió embert. Ők voltak azok, akikkel már nem foglalkozott senki.
- De utána a Drákok magukénak titulálták az Új Reményt, nem? Ez már a Drák Föderáció területe, már azzal is megszegünk minden létező egyezményt, hogy itt vagyunk. Tudom, hogy mi nyertük a háborút, de...
- Dehogy nyertük meg, Kate. Mi voltunk a vesztesek – eközben ismét felmérte a roncsmezőt. – Feladtuk az új otthonunkat, elmenekültünk és hátrahagytunk mindent, ami itt megmaradt nekünk. A Drák szabadon besétálhatott, nem állította, nem is állíthatta meg senki. Csak a Doch'te és a Raz'gul tett valamit, őket hamar elkergették. Ami az itt ragadt emberek illeti, a drákok nem bántották őket, mert attól féltek, hogy a Birodalom visszatér és a kihalásig kergeti őket.
- Az elhagyatott világok gyarapodtak és új hatalmat hoztak létre – egészítette ki az ügynök mondandóját Sheppard. – Nem akarnak csatlakozni, mi?
- Nem, de segítséget azért elfogadnak. Miattuk volt az összes többi háborúnk a drákokkal, mindig mi nyertünk, ezért mindig békén hagyták őket. A fellépéseink

elmélyítették a Drákok ellen érzett gyűlöletet, kalózzokká váltak, egyfajta törvényen kívüli állammá, amely a régi dolgokat használva próbál fennmaradni.

- Aham, szóval, ezek a fickók most odakint köröznék és figyelnek?
- Ebből a küldetésből könnyen háború lehet, a Birodalom pedig nincs abban a helyzetben, hogy megvédje őket. Okkal aggódnak – szögezte le Max.
- Gondolom, most nem leszünk hirtelen jószívűek, igaz? – kérdezte O’Neill.
- Mindenképpen végig foglyuk csinálni, kerüljön, amibe kerül. Ők nem a Birodalom részei, Kate, senki sem fogja emlegetni az áldozatukat. Egyébként meg, ne tévesszen meg a látszat, az apád tehetséges, nyeresre áll, de ha Lidércek beveszik a Pegazust, ami már csak idő kérdése, akkor sem az Ida, sem a Tartarus nem fog megállni, és ha azok elesnek, akkor a Tejút is el fog bukni. Velünk végezni fognak, vagy szolgaságba hajtanak, és akkor már tényleg nem lesz, aki megvédje a Kívülállókat.
- Mindenképpen el fogják törölni őket – döbönt rá a nő.

- Uram, kiértünk a roncsmezőből. Ugorhatunk – jelentette az első tiszt.
 - Rendben, lépünk be a Hipertérbe! – vezénylete a férfi.
- Néhány gombnyomást követően, a Daedalus továtűnt a végtelenbe. Maga mögött hagyta a pusztítást, maga mögött hagyta a háború egyik utolsó csatájának a fájó emlékét. Csupán e küldetésén múlik, hogy nem ismétlődik-e meg a történelem.

- Még mindig nem mondtad meg, hogy honnan szereztétek az Octaviumot – törte meg az izgalommal és feszültséggel teli csendet Sheppard. Már utazgattak egy ideje, tudta, hogy hamarosan elérik az úti céljukat. A kis nyugalmat kihasználva, ő és Kate még egy fenségesebb ebédet is eltöltött a férfi kabinjában. Az asztal remek volt – és az alatta történtek miatt sem érheti panasz a szerelmeseket.

- Vannak bányák, a legtöbb a Tejúton, meg néhány az Idán is – dőlt hátra Max a kényelmes székében.

- És a Császár csak úgy megengedi, hogy bányászgassatok?
- Nem engedik – vágta rá az ügynök nemes egyszerűséggel.
- Áh, szóval ezt is feketén bányásszátok?
- Nem bányásszuk, na, érzem, hogy ez most összezavart téged. Vannak bányák, de azok mind-mind Birodalmi kézen vannak. Tudod, van ez a projekt, az *Army of the Desperation*, ahogyan emlegetni szokták.
- És az meg micsoda? – folytatta a kérdezősködést Sheppard.
- Fogalmam sincs, fogalmunk sincs. Ez a legkülönösebb az egészben, úgy értem, mi vagyunk az Ügynökség, azt is tudjuk, hogy a Császár milyen barnát fektet bele a WC-be, de sejtelmünk sincs arról, miért vannak azok a bányák.
- Hogy octaviumot bányásszanak? – vetette fel Tom.
- Az még oké, csak azt nem tudjuk, mire kell nekik az a tetemes mennyiség. Mert nekünk csak egy töredéke jut, az a kevéske, ami még észrevétlenül el tudunk csenni a szállítóhajókról. Egyébként, a kapitányaik sem tudják, hogy miért dolgoznak, ők csak

elmennek egy elhagyatott helyre, jön egy másik hajó, átveszi a rakományt, aztán kifizetik a fáradozásukat és elhúznak a nagy bűdös semmibe.

- Érdekes...

- Nem, ez nem érdekes, ez felháborító. Mi az, hogy mi nem tudjuk?

- Egy gikszer, ilyen mindig van. De ha ez igaz, akkor tulajdonképpen nektek csak egy apró, száraz kenyérmorzsa jut, és ebből fejlesztitek a hajóitokat – Max bólintott. – Nos, akkor engem nem a bakitok oka, hanem sokkal inkább az érdekelne, hogy mire kell a kenyér többi része. Mire képes az, amiből egy morzsa is csodákat tesz?

Erre nem érkezett felelet, de legalább kiérték a Hipertérből.

- Megékeztünk a Lochusra, uram – jelentette Clara.

- Remek. Álljunk pályára, és vegyük fel a pozíciót... – mondta csillogó szemekkel Michael, aztán megpillantott valamit, s nyomban elakadt a lélegzete. – Az meg micsoda? – mutatott a sötétszürke, zöldes fények által körülölelt űrjárműre.

- Egy drák korvett, jelenleg hat tartózkodik a bolygó körül – a nő gyorsan az érzékelők által adott képre pillantott. – Egy előttünk, kettő mögöttünk, a másik három pedig a planéta másik oldalán van. Időbe telik majd, mire ideérnek – ahogy ezt végigmondta, a már várható csipogás s villogás is megérkezett.

- Kapcsolja – intett a kezével Max. Már tapasztalatból tudta, hogy ez a csipogás és ez a fény azt jelenti, hogy hívják őket.

- Igenis, uram – bólintott a tiszt.

A szokásos hologram helyett egy kivetítés került a Híd üvegfalára, amely a másik hajó hídjára nyújtott betekintést. Egy nagyon felbőszült drák és a még nála is sokkalta haragosabb társai látszottak a zöldes fények által megvilágított helyiségben.

- Nik'te oda tidé'e, taaa! – rivallt rájuk a saját nyelvén a kapitány. – Ti jönni mi terület, ti megsérteni egyezmény... ti meghalni! – törte az Angolt.

- Oké – hümmögött egyet Max. – Clara, tudod, mi a teendő.

A Birodalom nem engedné... – gondolta magában a nő, de csak eleget tett az állítólagos felettese kérésének. A Daedalus elülső részét egy kékesen ragyogó plazmasugár hagyta el, aztán még egy és még egy. Az ellenséges hajó még kiállta az első találatot, de a következő már keresztülfúrta magát a hajótesten. A harmadikra már nem is volt szükség, bár jelentős szerepet kapott a romtakarításban.

- Célpont megsemmisítve – mondta Larim.

Kate a hang irányába fordult, és nagyot nézett, amikor egy élő, lélegző asgardot pillantott meg. Azt tudta, hogy a múltkor visszatértek a kis szürke barátok, hogy az emberiségnek visszaadhassák a Földet – a Birodalmi Flotta teljes körű támogatásáért cserébe –, de senki sem szólt arról, hogy az egyikük fel is jön a fedélzetre.

- Megerősítve – mondta a most mellőzött idegen helyett is Clara. – A mögöttünk lévő hajók lőtávolságba értek – ahogy ez elhangzott, máris elérte őket az egyik zöldesen izzó plazmanyaláb. Egy picit megrázkódott a hajótest.

- Nyomás!

A Daedalus sebesen suhant a Lochus körül, miközben egyik találatot kellett elszenvednie a másik után. A hátsó plazmalövegek viszonzták a tüzet, de összességében nézve, nem okoztak elég kárt. De ez a felfejlesztett Daedalus, mindig van egy-két aranyos csel a tarsojában. Hirtelen egy fehér villanás törte meg az űr sötét csendjét, s a sokat látott csillaghajó máris az ellenség mögött volt.

Azonnal záporozni kezdtek a T1-es lövegek energianyalábjai, megannyi roppant plazmasugár kíséretében. A jobb oldali korvett pusztult el elsőnek, aztán a másiknak felrobbant az egyik hajtóműve. A korvett fele elhamvadt a pusztító tűzben, a többi pedig egy nagy rakás, élettelen fémdarabként végezte.

- Ideért a másik három – mondta vegyes érzelmekkel Clara.
- Hogy állunk? – jött a már elkerülhetetlen kérdés.
- A pajzsok 63%-on, szerintem nem lesz gond.
- Az a vicc, hogy még csupaszon sem tudnának szétlőni minket. Az oktávacél túl erős. Tényleg, egyáltalán miért használunk még pajzsot? – kérdezte Sheppard.
- Mert mindig vannak gikszerek, ha a pajzsral van gond, akkor kiszökik egy kis energia, ha a burkolattal, akkor mind megdöglünk. Inkább ne haljunk meg.
- Érthető...

A három megmaradt korvett közül az egyik nagyon előrement. A Daedalus már majdnem lőtávolságba ért, amikor egy vörös ablak nyílt az Űr sötétjében. Egy zömök, sötétszürke csillaghajó suhant át rajta, aztán tüzet nyitott az ellenséges hajóra. Két plazmasugár és számos plazmanyaláb hagyta el az orrát, a drák korvett megsérült, zöld üzemanyag kezdett ömleni belőle. Az új hajóból záporozó, jórészt már elavult robbanólövedékek egyike meggyújtotta a nagy tömegben, némi oxigén kíséretében ömlő üzemanyagot. Heves láncreakció vette kezdetét, amely a már alig vánszorgó korvett végét jelentette. Apró, tüzes fémdarabkák lettek belőle.

- Mi az Isten... – döbbsent le Sheppard.
 - Ez nem egy 308-as? – kérdezte helyette Kate is.
 - De – vágta rá Max elképedve, miközben tovább szemlélte a pusztítást.
- A másik két korvett is ideért, elsőként a kétszáz évvel ezelőtt használatos nehézcircálót vette célba, amely keményen ellenállt. A pajzsa kékesen villódzott a találatoktól, minden állásból viszonzta a tüzet. A Daedalus is közelebb ment, hogy asszisztálhasson. A közös fáradozásukat néhány heves plazmasugár és egy újabb drák hajó pusztulása kísérte. A hatodik korvett még belelőtt néhányat a 308-asba, aztán irányt váltott és belépett a Hipertérbe.

- Hívnak minket – jelentette az első tiszt.
- Már ezek is?* – gondolta Max, manapság már sok az ilyen hívás.
Minden esetre, Clara csak kapcsolta az Kívülálló hajóját.

- Djon Karall vagyok, a Kalóz Szövetség magas rangú tisztje. Ez itt a Vengeanceful Wrath, nincs külön jelölése, minket szolgál, a törvényen kívülieket.

- AS Daedalus, tudom, zavaró, mert már rengeteg mindent festettek az oldalára – köszöntötte a kivetítőn megjelenő alakot. *Manapság már mindenki allergiás azokra a fránya hologramokra?* – gondolta magában a férfi.

-AS? Van még Szövetség is?

- Nem, az „A” betű az Ügynökségért áll – felelte Max. [Agency]

- De ezt a Drák nem tudja. A Birodalmat fogják okolni, máris háborút indítottak.

- Ezt végtelenül sajnáljuk, de... – próbált mentegetőzni a férfi.

- Sebaj, nem véletlenül engedték ide önöket. Céljuk van, akárcsak nekünk.

- Maga meg miről beszél? A Szuperkapun át jöttünk, senki sem kísért ide – mondta Max meglepetten. – Egyébként meg, mit is mondott a céljaikról?

- Tudja, a Szuperkaput megsemmisítették a kirksvillei csatában. Sosem jutottak volna el idáig, ha mi nem építjük újjá, tudja, hogy idejöhessenek bajt keverni. És hogy mi a célunk ezzel? Fogalmazzunk úgy, már unjuk a Drák büdös pofáját.

- Értem. Mondja csak, van tervük a túlélésre? A Tau’ri Birodalom nincs abban a helyzetben, hogy megsegítősdit játsszon.

- Nekünk is vannak hajóink, egy ideig ki tudunk tartani. A Birodalom erős, egy ideig el lesz foglalva azokkal a másik tetvekkal, de idejönnek, amint csak tehetik. Közel félmilliárd ember él ebben a galaxisban, ennyit nem hagyhatnak elveszni.

A Pegazuson tízmilliárdan haltak meg, amikor a Flotta feladta a külső területeket – gondolta magában Max. *Ahhoz képest semmik vagytok.* – Nos, minden bizonnal jönnek majd. Csak türelem. Ami minket illet, csak elvégezzük a dolgunkat, aztán már megyünk is, mi igazán nem akarunk bajt.

- Akkor menjenek...

Fehér fényesség csapott a helyiségbe, amikor megjelent a tizenkétfős csapat. Tom sosem látott ellenséget a zsoldosokban, Kate pedig egészen megbarátkozott velük, amikor megmentették az életét. Max hamar a tettek mezejére lépett.

- Sötét van, nincs áram, de nem vagyunk egy nagy rakás kő alatt, szóval, jó helyre jöttünk. McKay, Sheppard, önök előre mennek, Dex, te meg szorosan az asgard mögött maradsz, nehogy baja essen!

- És ha nekem esik bajom? – kérdezte Ronon egyik utolsó leszármazottja, Hector Dex. – Ezerszer nagyobb elme vagyok, mint egy asgard.

- Ezerszer könnyebben is lehet megölni – vágta hozzá McKay.

- Hé, ez nem volt szép! – csendült fel a maga fiatalos hangján.

- Az se lesz szép, ha most...

- Elég! – szólt közbe Max. – Bevetésen vagyunk, az ég szerelmére...

- Nem értem ezt a nyelvjárást – szólalt meg Larim.

Na, te kellettél még...

Néhány perc elteltével, a zseblámpa nevezetű, csodálatos szerkezet segítségével, elérték a keresett helyiséget. Hector azonnal odavetette magát az egyik terminálhoz és szinte már nyálcsorgatva kötötte rá a saját kis laptopféleségét.

- Univerzális csatlakozó, minden belemegy – mondta csodálattal Dex.
- A fejed is? – szólalt meg szúrósan Jeremy.
- Jesszus, mekkora ez a hely? – világított körbe a zseblámpával Kate.

A szürkefalak olyan nagynak, tágasnak tűntek, hiába, hogy nem volt rendes fény, ez egy valóságos fellegráknak tűnt. Még hatalmasabbá bált O'Neill szemében, amikor felkapcsolt a vészvilágítás. A sárgás fények már a helyiség nagyját hajlandóak voltak megmutatni. Döbbenetes, de annyi év után is szép, tiszta, igényes volt minden.

- Na, végre volt egy kis hasznod is – mordult fel McKay.
- Nem én voltam – vallotta be Dex.
- Akkor meg minek hoztunk?
- Ha tudnátok, hogy ez négyszáz évvel ezelőtt pont fordítva ment... csak egy kicsit visszafogottabban – sóhajtott fel Sheppard.
- Majd kirúgatom McKayt, és vége lesz – nevetett fel Max.
- Elnézést, uram, befogtam, uram, egyelőre... uram – szólalt fel Jeremy.
- Ne, még egy kicsit... és, voilá – tekintett a mennyezetre Hector. Az égadta világon semmi sem történt, némely zsoldos már kacagni is kezdett, aztán csak felgyulladt az egyik lámpa, aminek sehogy sem lehetett megtalálni a forrását.

A fehér fény egy körre összpontosult a fémes pallón, nem sokra a hőseinktől. A csapatnak még lesni sem volt ideje, amikor egy hologram jelent meg a fényfolton, s nem is akármilyen hologram... egy életnagyságú embert imitáló kivetítés.

- A nevem Taras, én vagyok a Nagasaka nevező anyahajó fedélzeti hologramja. Az önök faja és nyelve hamarosan azonosításra kerül, addig...
- Nyugi, csak imitál minket, de attól még nem lesz emberi – nyugtatta a többieket az ügynök. Azonban egyre többen kezdték azt gondolni, hogy mégiscsak egy ember áll előttük, egy ember... pedig az nem lehetséges.
- Azt mondja, most kerül azonosításra... akkor miért értjük minden szavát?
- Azonosítás megtörtént – mondta ugyanazon a hangon, ugyanazokkal a szavakkal az idősödő katonát imitáló kivetítés. – A Nagasaka felismeri az emberi faj utolsó magvait. A számításaim szerint, ez azt jelenti, hogy sikerrel járt Császár terve, a fajunk még él, ez nagy megkönnyebbüléssel töltene el, ha éreznék.
- Mi az, hogy a fajunk? Ki vagy te? – kérdezte döbbenetesen O'Neill.
- Taras vagyok, a Nagasaka fedélzeti hologramja. Önök az emberi faj tagjai, önök az én népem magvai. A Terv sikerrel járt, túléltek az Ismeretlenek támadását.
- De... ez azt jelenti... – hebegte a nő értetlenül.
- Avus Primigenius, régebben így hívtuk őket. Annyit tesz, hogy az ősök őse.
- A ISC Nagasaka egy emberi tervezésű anyahajó, egy a sok közül. Gyártási év: 6852, a Polgárháború vége. Nyugovóra tért: 6858, nem sokkal a Földi Birodalom összeomlása előtt. Ti vagytok az építőim leszármazottai, a Nagasaka az atyáitok örökségének a szerves részét képezi. Ez az örökség a tiétek.

- Oké, akkor nem lehetne áram, meg ilyesmi? – dörmögte McKay.
- Igen, lehet – azzal felgyulladtak a fények. Hirtelen minden olyan fehér, minden olyan világos lett. Az akkori emberi építészet remekműve immár a hőseink szeme elé tárulhatott, egyszerű volt, mégis káprázatos a maga nevében.
- Ez a Híd, nem igaz? – kérdezte Tom.
- Igen – felelte a hologram.
- Akkor miért nem lehet kilátni az ablakon? – erre mindenki a tökéletes épségi állapotnak örvendő üveglapokra nézett. Nem láttak mást, csak törmeléket. Jóformán még kérdezősködni sem kezdhettek el, de máris megjelent egy hologram a helyiség közepén. Az anyahajót mutatta és a földalatti bunker többi részét.
- A létesítmény önmegsemmisítése maga alá temette a hangárt, amiben a Nasaka nyugovóra tért – magyarázta a helyzetet a hologram. – A Drák néven azonosított nép orbitális bombázása megolvastotta a törmeléket és ez szilárd vázba zárta a hajót. Idővel, az óceán nyomása megedzette a burkot.
- Öhm... akkor, ez a hajó miért van még egyben? – érdeklődött O'Neill.
- A Nagasaka páncélzata Octaviumból készült, a legerősebb anyagból, ami valaha is létezett. Minden anyahajó ebből készült, ez az anyag valósággal elpusztíthatatlanná teszi a hajótestet. A Nagasaka egyben tartásához még a pajzsokra sem volt szükségem, az energiát inkább eltartalékoztam, hátha visszatértek.
- Akkor? – folytatta a kérdezősködést Kate.
- A Nagasaka generátorai 87%-os töltésen vannak, a burkolat szinte sértetlen. Örömmel jelentem be, hogy a pajzsok, a fegyverzet és a hajtóművek kifogástalan állapotban vannak. Ötszázezer év álom után a Nagasaka felszállásra kész.
- És mi van azzal a törmelékburokkal?
- A Nagasaka könnyedén át tud gázolni rajta. Ez egy anyahajó, semmi sem állhatja az útját. Szóljanak, amint készen állnak az indulásra.
- Készen vagyunk. Szerezzünk apunak egy zászlóshajót! – csillantak fel a nő szemei.
- Rendben, adják meg a parancsot, és máris indulhatunk – örvendezett a hologram, már ha lehet ilyet mondani egy teljesen érzelemmentes valamiről.
- Milyen parancsot? – emelgette a szemöldökét Max.
- A Resurrection projekt folyamán elrejtett és megőrzött hajók csak abban az esetben szállhatnak fel, ha Jonathan Dawson, a Földi Birodalom XCII. császára azt parancsolja. Ez egy szükséges intézkedés annak érdekében, hogy a nagyságos Földi Birodalom megmaradt foszlányai ne hívják magukhoz őket a kétségbeesésükben. A biztos halál tudata néha a józanész és a fajfenntartás fölé magasodhat.
- De ők már meghaltak! Félmillió év telt el azóta! – vesztette el a türelmét Max.
- Úgy tűnik, a építőim erre nem készültek fel. A Nagasaka marad mindaddig, amíg a parancs meg nem érkezett. Amennyiben megpróbálják erővel elmozdítani, sajnos kénytelen vagyok a tudtukra adni, hogy a Nagasaka önmegsemmisítése nem csak a hajót, de az egész bolygót magával vinné. Azok, akik Replikátoroknak neveznek, nem elég fejlettek a tűzfalak feltöréséhez. A már letűnt Földi Birodalom a valaha létezett legerősebb és legfejlettebb állam az Ismeretlenek után. Még ők sem tudnának felülkerekedni az ősi rendszereken.

- Igen, igen, az Ismeretlenek, vagy bármi is legyen a rendes nevük.
- Ez az adat érdektelen, Max – szólította a nevén a hologram. – Az érzőkelők szerint az Ismeretlenek már jártak itt, közeleg a következő Nagy Háború.
- Nos, róluk még nem hallottunk túl sokat. De nekünk is megvannak a magunk konfliktusai, jól jönne, amivel megvédhetjük magunkat – szögezte le Tom.
- Nagasaka teljes mértékben alkalmas erre. A Nagy Háború alatt számos ellenséges kaptárral végzett. De Dawson császár parancsa nélkül nem mozdulhat el.
- De ő már meghalt, az ég szerelmére! – emelte fel a hangját Kate.
- Igen, elhalálozott több mint félmillió évvel ezelőtt. Mindazonáltal egy parancsot számos módon lehet rögzíteni. Azt javaslom, járják be az örökségünket, keressék meg a többi hangárt, és akkor meglelhetik a kérdéses információt.
- Miért, hány ilyen hangár van? – kérdezte a változatosság kedvéért Dex.
- Több száz – hangzott a meglepő felelet.
- Több száz, az... az egy egész hadsereg... – képedt el a férfi. – Az őseink egy egész armadát rejtettek el?
- Igen, a kétségbeesés vezérelte őket. A sereg célja az, hogy amikor az utolsó magvak kikerülnek az űrbe, meg tudják védeni magukat az Ismeretlenek ellen – fejtette ki a helyzetet a hologram.
- Oké, akkor hol van a többi hangár?
- Azt nem mondhatom el. Biztonsági intézkedés, arra az esetre, ha az Ismeretlenek rátalálnának a hangárok egyikére. Egy elpusztul, de a többi megmarad. Mindazonáltal azt megmondhatom, hogy az Ismeretlenek ismerték a Trantor V-ön lévő hangár helyzetét. Ez a legforróbb nyom, amit a kezükbe adhatok.
- A Trantor V? De annak csak négy holdja van... – kapott a fejéhez O'Neill.
- Most igen, de akkor még öt volt. A Trantor V volt a Földi Birodalom székhelye.
- Nos, van ott valami kis félkisbolygóféleség – mondta Max. – Az lenne az?
- Valószínűsíthető. Az Ismeretlenek porig rombolták a Földi Birodalmat, minden lehetséges székhelyét felperzselték, a Trantor V holdat pedig megsemmisítették.
- Felrobbantották?
- Én más szavakkal jellemezném a folyamatot – ingatta a fejét a hologram. – Több minden történt ott, mint amiről tudomásuk van. Egy akkora hatalmat, mint a nagy Földi Birodalom, nem lehet csak úgy eltörölni. A küzdelem kegyetlen volt, véres, de dicső és monumentális is egyben, akárcsak a Polgárháború.
- De már ezerszer átnéztük azt a kis kőhalmast. Ott nincs semmi.
- Akkor az ottani anyahajót is megsemmisítették – szögezte le a hologram.
- De akkor, hogy foglyuk megszerezni azt a parancsot?
- A mód ismeretlen, a megtörténe a lényeg – felelte a kivetítés.
- Én tudok egy módot – szólalt meg Hector.
- Hallgatjuk – mondta szkeptikusan Mckay.
- Taras beengedett néhány rendszerbe, nem lehet velük felszállni, vagy löni, vagy bármi fontosat, de lehet olvasgatni.
- És, akkor kiolvassuk innen a hajót? – morgott Jeremy.

- Ugyan – legyintett egyet Dex. – Itt az áll, hogy a Nagasaka segélyhívást fogott, még 6858-ban, ez zavaró a két különálló időszámítás miatt, de az a lényeg, hogy ez félmillió évvel ezelőtt volt. Egy másik anyahajó sugározta a jelet, és itt jön a lényeg: az a csillaghajó, az Eternity, még mindig ott van.

- Szóval, ha nyomokat akarunk keresni, akkor az a következő megálló – simította meg a szakállát Max, amit mostanában növesztett. – Oké, mi a csapda?

- Az Örvény galaxisban van...

Ida galaxis.

A Galan bolygó, 2435, december 13-a:

Miután megtörtént a csók, semmi más nem maradt, mint várni a halált. Sheppard nem repesett a pillanattól, ezért folyton kinézett az ablakon. Ezúttal ledöbbsentették a látottak – még a szája is tátva maradt, amit Kate rövidesen felvetett.

- Mi az, mi történik? – kérdezte félve, s kétségbeesetten.

- Ezt meg kell nézned! – intett a karjával a férfi.

Hamarosan a nő is odasietett az ablakhoz, és együtt nézték, ahogyan a zeltron gyarmatosítóhajója megállás nélkül köpi a plazmalövedékeket. De nem a szárazföld felé, hanem a magasba, a kékellő égbe. Eleinte nem értették, mi történik.

Aztán egy másik csillaghajó is feltűnt, egy WS-312-es Nexus. A már jól ismert birodalmi cirkáló beizzította az OTL lövegét, aztán a kénköves poklot is rászabadította az ellenfelére. A hosszúkás, fekete csillaghajó pajzsa egy sárgás villanás után foszlott szét, aztán belemart a vörös tűoszlop. A hajótest hamar átforrósodott, aztán a főreaktor is megadta magát, ezt egy haragos villanás kísérte. O'Neill és Tom nem hunyta be a szemét – na jó, csak egy kis ideig –, a gyarmatosítóhajó a szemük előtt esett darabokra, majd hullott a Daran bolygó tűz áztatta felszínére.

Győztünk – visszhangzott a páros gondolatai közt.

A fehér, különös érzetet keltő villanás a Cain admirális hajójára, az Atlantára hozta őket, amely egy sokat látott BC-336-os. A nyüzüge, de annál tekintélyesebb, fiatal férfi nagyban megkönnyebbült, amikor az admirális lánya a szeme elé kerülhetett. Meg kell hagyni, a nagy cimborája, Sheppard fia sem volt semmi.

- Úgy látom, jól vannak. Nem lep meg, pontosan erre számítottam – mondta Cain nem túl sok rézelemmel az arcán. Lehet a bor tette, amit nagyban kortyolgatott.

- Mi történt? – kérdezte először Tom.

- Nézzen körül! – nevetett fel a férfi, miközben evett egy kis szőlőt.

A váratlan csók által egybefont hősök csak most jöttek rá, hogy a hídon vannak. A devastator ablakain át számos birodalmi cirkálót lehetett látni, egy egész hadiflotta sereglett a Daras étellel teli planétájának a megsegítésére.

- Összeszedtem az erőimet, és lesújtottam a megfelelő pillanatban – mondta büszkén az admirális. – Kevesebb hajóm volt, de mégis alig veszítettünk el néhány cirkálót, ezzel szemben, az ellenség „sajnos” – ejtette különösen a szót – tragikus veszteségeket szenvedett. A civil veszteség elhanyagolható, már ami az én részen, az ostrom alatt sajnos túl sokan haltak meg. Ha jól gondolom, és én mindig jól gondolom, akkor a Zeltron ma éjszaka már megadásért fog esedezni. Ez a harc úgy fog bevonulni a történelemlapokba, mint az Egynapos Háború.

- Nos, akkor köszönjük a segítségét – hálálkodott egy kicsit O'Neill.

- Nagyra értékeljük – mondta Tom is.

- Ami a továbbiakat illeti, Marcus félti a lányát, az áthelyezését fogja kérni egy jóval biztonságosabb helyre. Szerintem az Atlantis lesz az, azt soha a bűdös életben nem fogják szétbombázni, az egyszer biztos. Sheppard, maga utána fog menni.

- Miért tenném, uram? – próbálta leplezni a szerelem szikráit Tom.

- Nos, még mindig egymás kezét fogják – szögezte le Cain. – Én nem tudom, mi volt odalent, nem is érdekel, az már a szüleik dolga. De én úgy tippelném, hogy maga mindenáron követni fogja Katherinet, és mellette is marad.

Örökre együtt leszünk... – gondolták mindketten.